

Arrest

nr. 237 526 van 26 juni 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarige kind X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROBERT
Sint-Quentinstraat 3
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, in eigen naam en in haar hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarige kind X, en X, die eveneens verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 16 januari 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 december 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 21 januari 2020 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 mei 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken.

Gehoord de opmerkingen van verzoeksters en hun advocaat P. ROBERT en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Eerste verzoekster, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 25 mei 2016 België binnen met een Colombiaans paspoort en identiteitskaart. Tweede verzoekster, i.e. de dochter van eerste verzoekster die eveneens verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 27 september 2018 België binnen met een Colombiaans paspoort. Op 7 november 2018 verzoeken verzoeksters om internationale bescherming. Op 16 december 2019 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die op 17 december 2019 aan verzoeksters aangetekend worden verzonden.

De eerste bestreden beslissing, die ten aanzien van eerste verzoekster wordt genomen, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten, geboren in Chinu Cordoba en sinds 1993 woonachtig in de stad Medellin met laatste woonplaats in de gemeente 16 Belen San Bernardo. U bent gescheiden van de vader van uw twee kinderen, beiden in België aanwezig. Uw zoon T. B. J. A. (...) is nog minderjarig, uw dochter T. B. C. M. (...) is meerderjarig (...). Ze kwamen u met de toestemming van hun vader vervoegen. U verklaart dat u op 25 mei 2016 naar België kwam. U verbleef toen bij uw zus B. P. N. D. C. (...) met de Belgische nationaliteit. U verliet Colombia omwille van bedreigingen. Uw kinderen verbleven in Medellin bij hun vader. Omdat de bedreigingen opnieuw begonnen, met name ten aanzien van uw dochter, verlieten uw kinderen eveneens hun land van herkomst. U en uw dochter vroegen in België om internationale bescherming op 07 november 2018. U verklaart dat u de leiding had over een kleine coöperatieve, opgericht door een plaatselijke politicus, O. I. M. T. (...) van de liberale partij. De coöperatieve richtte zich op alleenstaande vrouwen stond in voor het onderhoud van de wijk, de stoepen, tuintjes en traphallen van appartementen. In 2002 was u daar begonnen als werknemster, maar op een gegeven moment stopte uw supervisor en dan werd de coöperatieve op uw naam gezet. U leidde een wisselende ploeg van ongeveer tien personen. De mensen aan wie jullie diensten leverden, betaalden hiervoor. U betaalde de lonen voor de werknemers. U verklaart dat uw wijk San Bernardo een goede wijk was, maar dat vanaf 2011 de situatie in de omliggende wijken verslechterde. In oktober 2014 werd u door twee mannen bedreigd en afgeperst. De mannen spraken u aan en zeiden u dat ze wisten wie u was en dat u goed geld verdiende. Ze eisten de helft van uw inkomsten. Toen u zei dat u dit niet kon, zeiden ze geen grapjes te maken, dat ze van de bende Los Chivos van Alta Vista waren. Ze waarschuwden u om niet naar de politie te stappen. Gedurende één jaar heeft u hen het gevraagde geld gegeven, maar dan waren uw spaarcenten op en kon u vier maanden niet betalen. U veranderde uw uurrooster en zocht naar manieren om de afpersers te ontlopen. Op 18 maart 2016 werd u tegengehouden, bedreigd en fysiek aangevallen met een mes. U kreeg drie dagen de tijd om 3 miljoen peso te betalen. U zei niets tegen uw ex-man over de bedreiging. Om hen te ontwijken ging u in op de vraag van uw moeder om naar het dorp te komen. U vroeg uw moeder of ze u het geld kon geven, maar dat was onmogelijk. Uw moeder opperde dat het beter was om aan de familie geld te vragen om u naar uw zus in Brussel te sturen. Op 20 mei ging u naar uw tante in een andere deelgemeente van Medellín. Uw familie regelde ondertussen uw vertrek. Toen u vertrok vertelde u uw ex-man wel over de bedreigingen en vroeg u hem voor de kinderen te zorgen. U hoorde vervolgens in november 2017, toen u al in België was, van uw dochter dat ze sinds mei 2017 hetzelfde werk was begonnen als u, met Mevr. G. (...), een vroegere medewerkster van u. Zij deed het poetswerk en uw dochter haalde het geld op bij de klanten. Blijkbaar ging alles goed en u dacht dat er geen probleem meer was. U raadde haar wel aan om uit de buurt te blijven waar u was aangevallen, hoewel u haar daarvan niet op de hoogte bracht. Op 2 juni belde uw ex-man en zei dat je dochter werd bedreigd, dat haar werd gezegd dat ze wisten wie ze was en dat haar moeder hen nog geld schuldig was. Ze waren op de hoogte dat u zich in het buitenland bevond. Ze dreigden ermee je zoon iets aan te doen. Het geld dat uw dochter bij zich had werd afhandig gemaakt. Omwille van deze bedreiging werd met uw ex-man afgesproken dat de kinderen ook naar België zouden komen. Ze vertrokken op 26 september 2018 uit Colombia.

Bij terugkeer stelt u een vrees te hebben vanwege de bende Los Chivos. De vrees geldt ook ten aanzien van uw kinderen.

U legt volgende documenten neer; uw origineel paspoort en deze van uw kinderen, een uittreksel uit burgerlijk register van uw kinderen, uw huwelijksakte, een volmacht voor uw advocaat om aangifte te doen bij de Fiscalia, de aangifte zelf, een attest van een buurtbewoner, een lijst van mensen waarvoor u

werkte, een attest van een dame voor wie u huishoudelijk werk deed, een attest van een gevolgde cursus, een schrijven van de man die hier aan u en uw kinderen onderdak biedt.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van Vluchteling overeenkomstig Art. 1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een ernstig risico kan worden vermoed op vervolging, zoals omschreven in bovenstaande Conventie, zijnde een persoonlijke vrees voor vervolging op grond van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep.

Ten eerste moet worden vastgesteld dat uw laattijdige vraag om internationale bescherming een ernstige ondermijning betekent van de door u ingeroepen vrees voor vervolging. U kwam in België aan op 25 mei 2016 op bezoek bij uw zus die in Brussel woont. Tegen uw kinderen had u gezegd dat u nood had aan vakantie, tegen uw man dat u werd afgeperst (CG p.8). U keerde niet terug naar Colombia en verbleef meer dan twee jaar illegaal in België, in soms preciaire omstandigheden (CG p. 10). Met uw zus verloor u contact na een ruzie (CG p.3). Het is dan ook bijzonder bevreemdend dat u stelt een vrees te hebben voor vervolging bij terugkeer, maar dat u pas op 07 november 2018 een vraag om internationale bescherming indient, anderhalve maand nadat uw kinderen naar België waren gekomen op 26 september 2018.

Er werd u gevraagd naar de reden voor uw laattijdige aanvraag (CG p. 3). U antwoordt hierop dat u dacht nog naar Colombia terug te keren om uw kinderen te zien. Ook deze verklaring ondermijnt uw ingeroepen vrees voor vervolging en/ of ernstige schade bij terugkeer naar Colombia. U gevraagd, hoe u het had gepland om naar Colombia te gaan om uw kinderen te zien, aangezien je ook verklaart nergens veilig te zijn (CG p.9), stelt u dat u van plan was om terug keren als alles wat bedwaard zou zijn, maar dat u dan vernam van de bedreiging ten aanzien van uw dochter. Dit zou zijn gebeurd op 02 juni 2018. Echter, zoals verder uiteengezet, kan aan de bedreiging ten aanzien van u nauwelijks geloof worden gehecht en is de ingeroepen vrees ten aanzien van uw dochter helemaal ongeloofwaardig.

Nogmaals geïnformeerd naar de reden van uw laattijdige asielaanvraag (CG p.10), stelt u opnieuw dat u de situatie twee tot drie jaar wilde afwachten, dat er geen geld was om de kinderen mee te nemen, dat u geen aangifte kon doen. U stelt vervolgens dat u om asiel aan te vragen een bewijs van aangifte bij de politie zou moeten voorleggen, maar dat bij een aangifte uw kinderen gevaar zouden lopen (CG p.8). Bovenstaande verklaringen kunnen nauwelijks ernstig genoemd worden in geval van een ernstige en gegronde vrees voor vervolging.

Immers, van iemand die beweert uit vrees voor zijn leven zijn land ontvlucht te zijn en die vreest bij terugkeer gedood te worden, kan redelijkerwijze verwacht worden dat die alles in het werk stelt om buiten zijn land van oorsprong effectieve bescherming te krijgen. Zeker ook omdat uw familieleden in België in het verleden eveneens een asielprocedure doorlopen hebben en dus weten welke de kanalen zijn en u hierin hadden kunnen adviseren. Dat u uw kinderen in een onveilige positie zou brengen door een klacht in te dienen bij de politie, toont u niet aan, noch is het voorleggen van een dergelijk bewijs een exclusief element in de beoordeling van een ernstige vrees. Wel is het bijzonder bevreemdend en weinig overtuigend dat u meer dan twee jaar na de feiten die aanleiding zouden hebben gegeven tot uw vertrek via een advocaat klacht zou indienen bij de Fiscalia (CG p.11). Ook over die klacht legt u bevreemdende verklaringen af. Zo stelt u dat de advocaat een vergissing heeft begaan, dat u uw verklaring heeft gedaan op 26 augustus 2018 en niet op 16 april 2019 zoals verkeerd aangegeven in de verklaring (CG p. 11). Deze vergissing zou zijn rechtgezet door de rechter (CG p.11). De effectieve aanklacht zou dan gebeurd zijn op 01 oktober nadat uw kinderen al veilig in België waren. U gevraagd

of er verwezen wordt naar de problemen van uw dochter, geeft u een eerder vage uitleg en stelt u dat er een beetje naar verwezen wordt, dat het wordt vermeld (CG p.12). Echter, aangezien de nieuwe dreiging de aanleiding was voor uw kinderen om het land te verlaten, kan men toch verwachten dat de aangifte vooral daar over zou gaan en niet over feiten die meer dan twee jaren geleden zijn. Men kan zich trouwens de vraag stellen wat de effectiviteit daarvan is. Uit het bovenstaande blijkt toch het vermoeden dat u louter ten behoeve van de asielinstanties geprobeerd heeft om via een al dan niet oprechte aangifte een bewijs neer te leggen.

Ten tweede moet worden vastgesteld, dat de door u ingeroepen elementen van vrees, namelijk een vrees voor enkele bendeleden van El Chivos, een criminele bende in Medellin, integraal behoren tot de gemeenschappelijke sfeer en als dusdanig geen band houden met de criteria van de Conventie van Genève. U dient dan ook in de eerste plaats zich te wenden tot de eigen autoriteiten, of aannemelijk te maken dat u omwille van redenen verbonden met de Conventie, hierop geen beroep zou kunnen doen, wat u heeft nagelaten. Bovendien maakt u ook niet aannemelijk een reëel risico te hebben op ernstige schade zoals omschreven in art. 48/4 § 2 a en b van de Vreemdelingenwet. Immers, de ingeroepen afpersing en bedreiging ten aanzien van uzelf en bij uitbreiding ten aanzien van uw kinderen, maakt u onvoldoende aannemelijk.

Zo maakt u in de eerste plaats onvoldoende aannemelijk dat u in de periode voorafgaand aan uw vertrek naar België, effectief nog werkte als onderhoudskracht voor een coöperatieve (CG p.4). In het door u neergelegde attest over uw werkzaamheden, staat dat u als straatveger voor de gemeente werkte van 2007 tot 2014. Dit komt niet overeen met uw verklaring dat u in 2002 als werkneemster van een coöperatieve begon, en dat na het vertrek van de oprichter in 2004-2005 de coöperatieve op uw naam werd gezet, waarna u manager werd van een ploeg van ongeveer tien vrouwen. Hoewel de coöperatieve dus officieel op uw naam zou hebben gestaan, legt u hierover geen enkel document neer (CG p. 4 en p.9). Het is tevens opvallend dat u verklaart dat er in 2014 enkele werkneemsters vertrokken en u het werk diende te doen van drie personen. De werkneemsters werden dus duidelijk niet vervangen. Over de algemene werking vertelt u niet zoveel, maar uit uw verklaringen blijkt niet dat er in 2014 nog sprake was van een levendige coöperatieve.

U verklaart dat u vanaf 2014 zou zijn afgeperst door twee bendeleden van Los Chivos in de wijk Belen el proventorio (CG p.10), om maandelijks 50% van uw loon af te staan (CG p.5-6). Echter, het is toch weinig aannemelijk dat u meer dan een jaar zou hebben betaald en al uw spaargeld zou verloren hebben, zonder dat u met iemand sprak over de afpersing. Niet alleen sprak u er niet over met de mensen van de coöperatieve (CG p.9), wat bijzonder bevreemdend is, aangezien u instond voor het uitbetalen van de lonen (CG p.4). Het is weinig geloofwaardig dat u niemand zou vertellen over de afpersing, al was het maar om uw medewerksters op de hoogte te brengen en te waarschuwen.

Ook aan uw ex-man zou u niets hebben verteld, terwijl u toch al behoorlijk wanhopig was (CG p.6) en met de dood zou zijn bedreigd op 18 maart 2016. Pas nadat u financieel geholpen werd door uw familie om naar België te kunnen gaan, zou u aan uw ex-man hebben gezegd dat u naar België ging omdat u werd afgeperst en dat hij voor de kinderen moest zorgen (CG p.8). U gevraagd hoe hij hierop reageerde, stelt u dat hij "het wel begreep dat u werd afgeperst en dat u uw tijd moest nemen". Deze reactie mag toch wel verbazen, indien u daadwerkelijk zou gevlucht zijn, is het toch aannemelijk dat hij om meer informatie zou vragen. U verklaart echter dat hij hierover niets wist, dat u hem niet had verteld wat er was gebeurd (CG p.10). Dit is toch ongeloofwaardig, dat u beslist om de zorgen voor uw twee kinderen aan uw ex-man over te dragen, zonder hem een duidelijke uitleg te geven, over wat erachter zat. Uw dochter verklaarde dat u gezegd had dat u op vakantie wilde gaan omdat u uw zus al heel lang niet had gezien (CG dochter p.3). Over de redenen van uw besluit om niet naar Colombia terug te keren, heeft u haar niets gezegd (CG dochter p.3).

U heeft op geen enkel moment overwogen om een klacht in te dienen bij de politie. Dat dit in Colombia niet mogelijk zou zijn omdat u dan "binnen de minuut" zou worden gedood aangezien de politie corrupt is en elke politieman (-vrouw) banden heeft met de bendes (CG p.8), is een veralgemeende bewering die niet wordt ondersteund door landenformatie. Er wordt in Medellin wel degelijk opgetreden tegen Los Chivos en de andere bende van Altavista (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Er zijn in Colombia voldoende beschermingsmaatregelen voor burgers, zodat u op zijn minst een poging had kunnen doen om de bescherming van uw autoriteiten in te roepen. Dat u dit pas twee jaar na uw aankomst in België doet, namelijk op 26 augustus 2018 is niet ernstig (CG p.11). Bovendien is het heel eigenaardig dat de advocaat zich zou hebben vergist in datum bij het opstellen van uw klacht, waardoor u een rechtzetting vroeg van de aangifte die aanvankelijk gedateerd werd op 26 april 2018. U legt een

klacht neer aangaande de afpersing/ bedreiging van uzelf en uw dochter, opgemaakt door uw advocaat dd. 26 april 2018 en aan de Fiscalia overgemaakt op 01 oktober 2018, met rechtzetting van de advocaat betreffende de datum. Deze rechtzetting is weinig aannemelijk omdat het er in principe niet toe doet, immers de aangifte is meer dan laattijdig, zijnde vier jaar na de beweerde afpersing in 2014.

Bovendien, dat u zich na vier jaar nog details als uren en precieze steeg zou kunnen herinneren is weinig aannemelijk. In de klacht staat verder ook dat bij het dreigement van 18 maart 2016 u acht dagen de tijd kreeg om de verschuldigde som te betalen, terwijl u ten aanzien van het CGVS verklaarde dat u max. drie dagen de tijd kreeg (CG p.6). Uit het bovenstaande volgt dat er geen geloof kan worden gehecht aan de oprechtheid van uw verklaring en dat de vraag om rechtzetting vermoedelijk gebeurde omdat anders het relaas van uw dochter niet meer zou kloppen met het document. Immers zowel u als uw dochter verklaren dat zij op 02 juni 2018 bedreigd werd door de personen die ook eerder u hadden bedreigd.

Echter, er kan onvoldoende geloof worden gehecht aan de bewering van u en uw dochter over het heropnemen door uw dochter van uw voormalig werk. Zo werd bovenstaand al verwezen naar het vermoeden dat de coöperatie al niet meer echt werkte in 2014, en helemaal ophield te bestaan nadat u het land had verlaten (CG p.9 en CG dochter p. 3). Om terug op te starten had uw dochter de hulp nodig van Mevr. G. (...) een vroegere medewerkster en vertrouweling van u (CG dochter p.4). dat uw dochter hierover niets zou vertellen gedurende zes maanden, is weinig aannemelijk (CG dochter p.4). En mocht dit wel het geval zijn geweest, dan toont dit enkel meer aan dat er onvoldoende geloof kan worden gehecht aan de door u ingeroepen bedreigingen.

Immers, het is toch niet aannemelijk dat u stelt te zijn gevlucht na ernstige bedreigingen, maar dat u hierover tegen uw dochter niets zou zeggen wanneer u hoort dat uw dochter met de hulp van een Mevr. G. (...) uw oude werk had opgenomen (CG p.9). U zou haar enkel gewaarschuwd hebben over de wijk El Preventorio (CG p.10), waar u zou zijn aangevallen (CG p.9), zonder verdere informatie over wat er u overkomen is. U zou pas in november vernomen hebben dat ze dit werk al zes maanden deed. U erop gewezen dat het niet bijzonder overtuigend is dat je dat niet eerder zou vernemen van uw dochter, stelt u dat u heel weinig geld had en haar maar twee keer per maand belde (CG p.10). Toch kan worden aangenomen dat je dochter spontaan wel iets zou vertellen over de job, aangezien ze daar toch een voormalige medewerkster van u voor inschakelde. Verder dient te worden opgemerkt dat u dochter toch altijd in dezelfde wijk is blijven wonen, al was het dan bij haar vader (CG p. 4), en dat er nooit eerder problemen waren. Dat ze dan door bendeleden zou zijn beroofd en bedreigd omdat u hen zogenaamd nog geld schuldig was, is weinig geloofwaardig in het licht van de andere vaststellingen. Bovendien werkte u dochter niet in de wijk Preventorio (CG dochter p. 4). Het is ook opvallend dat hoewel ook uw ex-man weet had van de afpersing, hij toch akkoord gaf aan zijn dochter op hetzelfde werk te doen als u (CG dochter p. 4). Uw dochter verklaart terzake dat haar vader aanvankelijk niet overtuigd was, omdat het zwaar werk was en je met veel geld moest rondlopen, maar dat hij er verder geen probleem in zag. Over de bedreiging ten aanzien van u en de afpersing zou hij niet hebben gesproken (CG dochter p.4 en p. 5). Ook uw dochter heeft geen beroep gedaan op de Colombiaanse autoriteiten om de beweerde beroving aan te klagen.

Uit het bovenstaande volgt dat u de hoedanigheid van vluchteling niet kan worden toegekend, noch komt u in aanmerking voor subsidiaire bescherming overeenkomstig art. 48/4 § 2 a en b van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van juni 2018 blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het

geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van 7 juni 2018, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombie_situation_securitaire_20180607.pdf, en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf, blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander (regio Catatumbo), Arauca, de Pacific regio (Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco), Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en de zuidelijke grensregio. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 slechts 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen 458 burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld is bijgevolg zeer beperkt in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, namelijk 50 miljoen in 2019 <http://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population/>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, de Pacific regio, Antioquia, Zuid Cordoba en de zuidelijke grensregio afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen,

drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen. Uw ID-kaart en paspoort zijn een loutere aanwijzing van uw identiteit die hier verder niet ter discussie staat. Het paspoort van uw zoon, het uittreksel uit het burgerlijk register van uw kinderen, uw huwelijksakte zijn een aanwijzing van jullie familieband. Inzake het attest van de Fiscalia, werd bovenstaand al voldoende aangetoond dat ernstig kan getwijfeld worden aan de authenticiteit en/ of oprechtheid van de ingediende klacht die hoe dan ook bijzonder laattijdig is, en enkel te behoeve van de Belgische asielinstanties werd ingediend. Het attest/ certificaat zegt iets over uw beroepsactiviteit van 2007-2014. De andere stukken, lijsten met namen van personen voor wie werkte hebben geen bewijswaarde.

Tot slot, inzake de vraag om internationale bescherming van uw dochter T. B. C. M. (...), grotendeels gebaseerd op dezelfde motieven, werd haar eveneens de hoedanigheid van Vluchteling, alsook de subsidiaire bescherming geweigerd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De tweede bestreden beslissing, die ten aanzien van tweede verzoekster wordt genomen, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten, geboren te Itagui, Medellín aldaar woonachtig. Sinds het vertrek van uw moeder, B. P. B. E. (...) woonde u samen met uw minderjarige broer bij jullie vader. Uw vader werkte als postbode. U verklaart dat uw moeder in 2016 naar België vertrok om een bezoek te brengen aan haar zus, B. P. N. D. C. (...). Het was duidelijk dat ze nood had aan vakantie. U en uw broer gingen verder naar school. Na een tijdje vernam u van uw moeder dat ze besloten had om in België te blijven. Er volgde een periode van sporadisch contact. In november 2016 beëindigde u de middelbare school en daarna begon u te werken in een ijsjessalon. Omdat er te weinig geld was in jullie gezin, besloot u in mei 2017 om het oude werk van uw moeder op te nemen, omdat dit goed verdiende. U nam hiervoor contact op met een oude medewerkster van uw moeder, Mevr. G. (...). Jullie contacteerden de oude klanten van uw moeder om te zien wie nog beroep wilde doen op jullie diensten. Mevr. G. (...) deed het poetswerk en u ging op zaterdag het geld bij de klanten ophalen. Op 14 november belde uw moeder en vertelde u haar van de job. Uw moeder waarschuwde u de wijk Preventorio te mijden, maar u zei haar dat u daar niet werkte. U werkte in uw eigen wijk en een aantal buurwijken. Op 02 juni 2018 werd u door twee mannen tegen gehouden die blijkbaar uw naam en die van uw moeder kenden. Ze zeiden dat uw moeder hen nog geld schuldig was, dat ze wisten dat ze gevlucht was en dat ze uw broer gingen rekruteren. Vervolgens gaven ze u een duw en pakten ze uw geld af. Bij thuiskomst deed u uw verhaal aan uw vader. Hij belde uw moeder op en uit vrees voor u en uw broer, werd besloten dat jullie ook naar België zouden komen. Jij en je broer gingen vervolgens naar jullie grootouders (moederszijde) en verbleven daar ongeveer twee maanden. Op 26 september 2018 verliet u samen met uw broer Colombia en reisde u naar België. In België vernam u van uw moeder dat ze Colombia had verlaten uit angst omdat ze was bedreigd en afgeperst door leden van Los Chivos. Ze diende aan hen de helft van haar loon af te geven. Op 07 november 2018 vroeg u samen met uw moeder om internationale bescherming.

Bij terugkeer vreest u te worden vermoord, of dat uw broer zou worden ontvoerd.

U legt u paspoort neer, alsook algemene berichtgeving. U verwijst tevens naar de documenten in het dossier van uw moeder.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient door het Commissariaat –generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van Vluchteling overeenkomstig Art. 1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een ernstig risico kan worden vermoed op vervolging, zoals omschreven in bovenstaande Conventie, zijnde een persoonlijke vrees voor vervolging op grond van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep.

Bovendien moet worden vastgesteld, dat de door u ingeroepen elementen van vrees, namelijk een vrees voor enkele bendeleden van El Chivos, een criminele bende in Medellín, integraal behoren tot de gemeenschappelijke sfeer en als dusdanig geen band houden met de criteria van de Conventie van Genève. U dient zich dan ook in de eerste plaats te wenden tot de eigen autoriteiten wat u heeft nagelaten, of aannemelijk te maken dat u omwille van redenen verbonden met de Conventie, hierop geen beroep zou kunnen doen, wat u niet heeft aangetoond. U noch uw vader zijn naar de politie gegaan nadat u op 02 juni 2018 zou zijn beroofd en bedreigd. Uw vader belde naar uw moeder en er werd vrijwel onmiddellijk besloten dat u en uw broer naar België zouden komen. In de beslissing van uw moeder werd geargumenteed dat er onvoldoende geloof kan worden gehecht aan de oprechtheid van de klacht bij de Fiscalía dd. 26 april/ augustus en neergelegd op 01 oktober 2018 (zie beslissing moeder).

Bovendien maakt u ook niet aannemelijk een reëel risico te hebben op ernstige schade zoals omschreven in art. 48/4 § 2 a en b van de Vreemdelingenwet.

U baseert zich in grote lijnen op dezelfde elementen van vrees als uw moeder. U zou de job van uw moeder terug hebben opgenomen en na verloop van tijd bedreigd zijn door twee mannen die wisten wie u was en via u een nieuwe bedreiging gaven aan uw moeder, alsook ermee dreigden uw broer te rekruteren (CG p.5 en p.6). Echter aan de verklaringen van uw moeder over de redenen voor haar vertrek uit Colombia, kan onvoldoende geloof worden gehecht en werd haar noch de Vluchtelingenstatus noch de subsidiaire bescherming toegekend (zie infra).

Bovendien maakt u onvoldoende aannemelijk dat u dezelfde job als die van uw moeder terug opnam, nadat deze met het vertrek van je moeder in 2016 niet meer bestond (CG p.3). Ten eerste is er geen sprake van een vereniging of coöperatieve zoals u beweert (CG p.3), aangezien enkel Mevr. G. (...) en u zouden hebben samengewerkt (CG p.4), waarbij zij het poetswerk deed en u op zaterdag het geld ging ophalen. Het is opvallend dat u verklaart dat u omwille van geldgebrek besloot te job van uw moeder terug op te nemen (CG p.4), maar dat u zich dan zou beperken tot het innen van het geld (CG p.3) is bizar. Verder is het toch ook heel weinig aannemelijk dat uw vader u niet probeert op andere gedachten te krijgen als hij hoort van uw plan, aangezien hij toch op de hoogte was van het feit dat uw moeder werd afgeperst (CG p.4), zelfs al zou hij niet op de hoogte geweest zijn van alle details (CG p.5). Uw vader én uw moeder zouden hebben gezegd dat u moet oppassen als je met zoveel geld op straat loopt.

U gevraagd naar de beroving, bent u vaag over de plek waar de bedreiging gebeurd is. U verklaarde dat dit op een afgelegen plek gebeurde en dat er geen getuigen waren. U gevraagd wat men zich moet voorstellen bij een afgelegen plek in het centrum van Medellín, houdt u het op “een plek met bomen, met een bos”. U geeft spontaan niet aan in welke wijk of welke straat. Uw verklaring komt niet doorleefd

over. Wat er ook van zij, de aangehaalde feiten behoren tot de gemeenrechtelijke sfeer, en u had dus minstens een poging kunnen ondernemen, om een klacht in te dienen bij uw autoriteiten. De klacht die uw moeder zou hebben gedaan ten aanzien van de fiscalia dd. 01 oktober 2018, dus na het vertrek van u en uw broer uit Colombia is niet overtuigend (zie beslissing moeder).

Aangezien de door u aangehaalde elementen van vrees gebaseerd zijn op deze van uw moeder, dient ten aanzien van u een gelijklopende beslissing te worden genomen.

Deze beslissing ten aanzien van uw moeder luidt als volgt:

(...)

Uit het bovenstaande volgt dat u de hoedanigheid van Vluchteling noch de Subsidiaire bescherming overeenkomst art. 48/4 van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen. Uw paspoort is een aanwijzing van uw identiteit die het niet ter discussie staat. De algemene informatie verwijst niet naar uw persoonlijk vervolgingsrelaas.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voeren verzoeksters de schending aan van de artikelen 48/3 en 62, § 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Voorafgaande opmerking

Mevrouw B. P. (...) werd over het leven in haar wijk in Medellin op het moment van haar vertrek ondervraagd. Haar antwoord luidde als volgt (p. 5/15);

“(...)”

Het antwoord van Mevrouw T. B. (...) op dezelfde vraag luidde (pp. 6-7/10):

“(...)”

Verzoeksters voegen een map van de gemeente 16 (andere naam van de gemeente Beien) aan huidig schrijven toe (stuk 4) om het begrip van de evenementen en van het acteren van de paramilitairen aldaar te vergemakkelijken.

Ze zullen hieronder punt per punt de verschillende overwegingen van de bestreden beslissingen bespreken.

Eerste onderdeel

(...)

Het laattijdig karakter van een aanvraag tot internationale bescherming is op zich onvoldoende om de aanvraag ongegrond te verklaren.

De verklaringen van Mevrouw B. P. (...) tonen zeker geen gebrek aan vrees ten aanzien van Colombia aan, maar eerder het verscheurende karakter van haar situatie, en haar slecht begrip van de werking van de asielpcedure.

Ze moest in België soms in extreme omstandigheden overleven, die ze niet graag wenste te vertellen ("Ik had hier in België geen internet en vaak geen verblijfplaats, ik sliep aan de tramhaltes, ik had geen geld om naar mijn kinderen te sturen" - p. 10/15), en koesterde de hoop om zich met haar kinderen te herenigen.

Ze dacht echter ineen patstelling te zijn, aangezien ze dacht geen bescherming te kunnen krijgen indien ze niet over een materieel bewijs van de vervolging beschikte ("Als ik hier voor mezelf asiel zou hebben aangevraagd, dan zou ik daar een bewijs over moeten hebben en een bewijs van aangifte bij de politie" - p. 10/15). Ze dacht echter dat het neerleggen van een klacht haar kinderen in gevaar zou brengen, en durfde aldus niets te ondernemen tot het moment dat haar kinderen haar uiteindelijk in België hebben kunnen vervoegen.

Tweede onderdeel

(...)

Uit dit deel van de motivering blijkt dat tegenpartij het document ofwel niet gelezen heeft, ofwel niet heeft laten vertalen. De PO leek echter het Spaans te begrijpen aangezien meerdere van de documenten in het administratief dossier die door tegenpartij neergelegd werden om de situatie in Medellín te illustreren in het Spaans zijn, zonder vertaling naar het Nederlands.

De klacht stelt onder het punt 9 ("novenio") dat twee jaar na het vertrek van Mevrouw B. P. (...), hetzij in juni 2018, ze vernam dat haar dochter C. (...) op haar beurt bedreigd werd. Ze geeft ook details over het werk van haar dochter, en de bedreigingen die ten haren aanzien uitgedrukt werden.

De brief van advocaat W. C. (...) stelt dat de klacht op 26.8.2018 neergelegd werd, en niet op 26.4.2018, wat ook logisch is, aangezien de klacht feiten van juni 2018 vermeldt.

De bestreden beslissing bevat op haar beurt een materiële verklaring aangezien ze de datum van 16.4.2019, in plaats van 26.4.2018, vermeldt.

Derde onderdeel

(...)

Band met het Verdrag van Genève

Uit de nota's van het gehoor blijkt verbazingwekkend dat de PO die verzoeksters ondervroeg niet goed vertrouwd met Colombia is. Zo wordt bij voorbeeld de stad "Barranquilla" telkens fout geschreven (Barancia, p. 5/15 en Barrancilla, p. 6/10), terwijl Barranquilla toch de vierde grootste stad van Colombia is (<https://fr.wikipedia.org/wiki/Barranquilla>).

De "Clan del Golfo", hetzij de grootste paramilitaire groep uit Colombia, wordt telkens in de nota's van het onderhoud "los planes del golf" genoemd (zie p. 7/15, p. 8/15)

Het administratief dossier bevat een document, toegevoegd door tegenpartij, waar uitgelegd wordt dat "Los Chivos" voor de "Clan del Golfo" werkt.

Los "Pajaros", hetzij de groep die met de "Chivos" de terreur in de gemeente 16 zwaait, wordt "Los Pacharos" genoemd (p. 7/15).

Onder de titel "B. Changing Structures and Patterns of Organized Violence 1. New Armed Groups (NAGs)" worden pp. 6 tot 12 van de richtlijnen van het UNHCR van september 2015 besteed aan de groepen zoals "Los Chivos" om uit te leggen dat die groepen politieke acteurs zijn, met als gevolg dat hun slachtoffers het statuut van vluchteling moeten krijgen. Die groepen voeren een ware oorlog voor de controle van het gebied (zie bv. het artikel van 3.11.2017 van de website gente.com.co - stuk 5 en "Al mando de un venezolano, los Chivos se toman Altavista y parte de Belén, Analisisurbano.com, 29.11.2019 - stuk 6).

Bescherming door de Colombiaanse autoriteiten

De mogelijkheid om bescherming van de Colombiaanse autoriteit te krijgen werd als volgt aan Mevrouw B. P. (...) voorgesteld (p. 8/15):
"(...)"

In tegenstelling tot de vraag van de PO en tot de beslissing stelt het document dat door tegenpartij aan het administratief dossier toegevoegd werd dat de politie inderdaad banden met de criminaliteit heeft, zodat de bevolking in het algemeen geen klachten neerlegt omdat de vertrouwensband met de politie vrijwel onbestaand is.

Vierde onderdeel

(...)

De advocaat van verzoeksters vroeg om 9.1.2020 een kopie van het volledig dossier aan tegenpartij, met inbegrip van een kopie van de stukken die ze neergelegd hebben (stuk 8), aangezien verzoeksters geen kopie meer van dit document hebben.

Tegenpartij heeft die kopieën niet overgemaakt. De mails van 13.1.2020 bevatten enkel een kopie van het administratief dossier zonder de stukken die verzoeksters neergelegd hebben (stuk 9).

Verzoeksters zullen dit deel van de motivering van de bestreden beslissing kunnen beantwoorden na die kopie ontvangen te hebben.

Vijfde onderdeel

(...)

In het derde onderdeel werd uiteengezet hoe weinig de auteur van de bestreden beslissing van het Colombiaanse context kende. De redenering dat de slachtoffers over zulke zware bedreigingen zouden spreken, aan de overheden en aan hun naasten, staat haaks op de werkelijkheid van de wijken zoals het wijk waar verzoeksters woonden, waar de slachtoffers zo weinig mogelijk over hun problemen spreken, de zogenaamde "ley del silencio" (stuk 10).

Zesde onderdeel

(...)

In het context dat hierboven uiteengezet werd is het zeker aannemelijk dat de ex-man van Mevrouw B. (...) uit zelfbescherming niet te veel details wenste te kennen zeker begrijpelijk. Hoe dan ook is de motivering van de bestreden beslissing op dit punt bijzonder gevaarlijk. Het zich in de plaats van de vervolgingsagent of van het slachtoffer zetten om te beslissen wat logisch en wat onlogisch is, en vervolgens op die basis de geloofwaardigheid van een verhaal te evalueren, betekent een subjectieve beoordeling van de aanvraag en wordt als volgt door het UNHCR bekritiseerd:

"It has been suggested that decision-makers necessarily approach their tasks from the perspective of their own background and life experiences - asking themselves "what would I, or someone I know do in this situation?" However, such an approach may fail to take account the different life experiences, personal circumstances, and psychological responses of the applicant, and the extraordinary circumstances from which applicants have fled and are unwilling to return. An individual's subjective experiences of life influence his or her intuition or gut feelings. Consequently, if decision-makers rely on such feelings to evaluate the life experiences of applicants whose experiences are, by and large, alien to their own, these feelings are likely to be flawed. It may be normal for people to base their intuitive feelings and opinions about almost everything they encounter based on their own limited life experiences. There may be a tendency to believe statements because they are linked by logic or association to beliefs or preferences that the decision-maker holds, or that come from a trusted source. Indeed, some intuition may draw on skills and expertise acquired through repeated experience. Other intuition, by contrast, which may be subjectively indistinguishable from the first, may simply draw on limited life experience."⁴

Zevende onderdeel

(...)

Verzoeksters verwijzen op dit punt naar het derde onderdeel.

Achtste onderdeel

(...)

Tegenpartij vindt het "heel eigenaardig" dat de klacht een materiële fout betreffende de datum bevat. De woorden zijn sterk en tonen simpelweg dat tegenpartij te snel conclusies trekt. Tegenpartij zelf deed een vergelijkbare materiele fout betreffende de datum van de aanklacht d(e bestreden beslissing vermeldt immers hoger 16.4.2019 in plaats van 26.4.2018). Dit bewijst niets en is zeker niet "heel eigenaardig", aangezien het (ook en enkel) het gevolg van een materiële fout is.

Mevrouw B. P. (...) kon zich het uur van de overval, hetzij 3 uur 's morgens, goed herinneren, aangezien dit het uur was wanneer ze haar werk begon ("Mijn shift begon vaak om 3 uur 's morgens", p. 5/15). Dat ze zich de plaats van het overval herinnert is normaal. Mocht dit niet het geval zijn, dan zou tegenpartij het ook aan Mevrouw B. P. (...) verwijten (zie twaalfde onderdeel). Tegenpartij erkent bovendien ergens anders in de beslissing dat ze de neiging heeft de aanval op Mevrouw B. P. (...) te erkennen, in tegenstelling tot de aanval op haar dochter: "Echter, zoals verder uiteengezet, kan aan de bedreiging ten aanzien van u nauwelijks geloof worden gehecht en is de ingeroepen vrees ten aanzien van uw dochter helemaal ongeloofwaardig". Het verschil in gradatie tussen de twee beoordelingen is zeker opmerkelijk.

Negende onderdeel

(...)

Wat het eerste deel van dit paragraaf betreft verwijzen verzoeksters naar het vierde onderdeel.

Mejuffrouw T. B. (...) legde wel aan haar moeder uit dat ze haar werk deels overgenomen had, maar legde ook uit "omdat we in die periode weinig met elkaar spraken, ze contacteerde ons niet vaak en als dat gebeurde was er weinig tijd om dat gesprek te voeren" (p. 4/10). Dit moet gelezen worden in het context van de verklaringen van Mevrouw B. P. (...) over de erbarmelijk omstandigheden waarin ze destijds in België leefde (zie eerste onderdeel).

Tiende onderdeel

(...)

Mejuffrouw T. B. (...) legde uit dat haar vader te weinig financiële middelen had en dat ze hem daarmee moest helpen (p. 4/10). Dit betekende risico's voor haar veiligheid, die haar vader en moeder ook benadrukt hebben, maar die ook eigen zijn aan het leven in een wijk zoals de wijk waar de familie jarenlang geleefd heeft (zie de voorafgaande opmerking en de stelling van de PO zelf (p. 6/10): "Er is veel criminaliteit, mensen leren daarmee leven"). Het is dus twijfelachtig zich, zoals tegenpartij het doet, in de plaats van de familie te stellen, en te besluiten dat zulk gedrag ongeloofwaardig zou zijn. Verzoeksters verwijzen ook op dit punt naar de analyse van UNHCR (zesde onderdeel).

Elfde onderdeel

(...)

Dit is deels een herhaling van de redenering die tegenpartij in de vorige paragrafen van de beslissing reeds gedaan heeft.

Voor het overige legde Mevrouw B. P. (...) uit hoe ze de coöperatieve had kunnen ontwikkelen en is het begrijpelijk, aangezien de relatie met haar cliënten een relatie intuitu personae was, dat Mejuffrouw T. P. (...) het werk van haar moeder dacht te overnemen en dit effectief deed.

Twaalfde onderdeel

(...)

Wat de kwalificatie van de feiten betreft verwijzen verzoeksters naar het derde onderdeel.

Er werden ook zeer weinig details aan Mejuffrouw T. B. (...) gevraagd (p.5/10), terwijl de vragen over de aanval enkel op het midden van het onderhoud plaatsvonden. Het is in dit kader oneerlijk haar geen verdere vragen te stellen en nadien het beknopt karakter van haar verklaringen tegen haar te gebruiken.

Bovendien heeft Mejuffrouw T. B. (...) uitgelegd dat er met de rekrutering van haar jonge broer bedreigd werd, zonder dat dit element zelf door tegenpartij onderzocht werd. De rekrutering van minderjarigen wordt in het artikel van Analisis urbano - stuk 6 - vermeld (het artikel vermeldt zelfs de rekrutering van kinderen) zodat dit onderdeel van de aanvraag aan de hand van dit objectief element onderzocht moet worden.

Die verklaringen zijn ook perfect coherent met de beschikbare informatie over de geleidelijke vestiging van de Clan del Golfo in de stad Medellin, via lokale criminele bendes (stuk 10). Het artikel legt ook uit dat de Clan del Golfo jongeren rekruteert en hen naar "scholen" stuurt waar ze leren te strijden, meer bepaald in de stad Urrao in het Zuiden van het departement Choco.⁵

De gedwongen rekrutering van adolescenten en kinderen wordt in de Guidelines van 2015 van het UNHCR over Colombia beschreven (<https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html>, p. 46):
"(...)"

Het UNHCR beschrijft hoe de families van die adolescenten geen andere keuze hebben dan te vluchten en het statuut van ontheemde aan te vragen (UNHCR, op. Cit., p. 47):
"(...)"

2.1.2. In een tweede middel voeren verzoeksters de schending aan van de artikelen 48/4, § 2, c), en 62, § 2, van de Vreemdelingenwet.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Verzoeksters, die uit de stad Medellin afkomstig zijn, hebben minstens nood aan subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 48/4, c) van de wet van 15.12.1980.

In een aantal beslissingen van begin 2019 oordeelde tegenpartij dat de burgers afkomstig uit Cali nood aan bescherming hadden maar dat ze in Bogota over een redelijke binnenlandse hervestigingsalternatief beschikten (zie bv de samenvatting van de beslissing van het CGVS in het arrest 225.177 van 23.8.2019, p. 12).

Ter zitting van 25.6.2019 werd ook in twee dossiers beslist dat de zaak sine die uitgesteld moesten worden, omdat uw Raad van mening was dat het CEDOCA-document onvoldoende was om een duidelijk beeld van de situatie in Colombia en het risico voor de burgers in te schatten, in het bijzonder in Bogota.

In die twee zaken had tegenpartij beslist dat Bogota een redelijke binnenlandse hervestigingsalternatief vormde.

De ene zaak draagt bij uw Raad het rolnummer 231,042/IV. De andere draagt bij de DVZ het nummer 8.358.012.

In een arrest 224.610 van 5.8.2019 werd een beslissing van tegenpartij over de nood aan subsidiaire bescherming van een Colombiaanse burger ook nietig verklaard omdat de gebruikte informatie te gedateerd was.

In vergelijkbare omstandigheden heeft uw Raad in het arrest 227.212 van 8.10.2019 de intrekking van een beslissing vastgesteld, nadat het Commissariaat Generaal ter zitting had laten weten dat de beslissing ingetrokken was omdat de nieuwe COI focus over Colombia nog niet klaar was.

Het administratief dossier dat aan de advocaat van verzoeksters meegedeeld werd bevat zelfs geen COI Focus over Colombia. Hetzelfde besluit als het besluit van het arrest 224.610 van 5.8.2019 dringt zich bijgevolge op.

Waar de bestreden beslissing stelt dat er geen sprake van een gewapend conflict is, zou ze moeten uitleggen waarom er vroeger, tot enkele maanden geleden, wel en thans niet meer sprake van zo een conflict zou zijn.

Het CGVS poogt te bewijzen dat het geweld bijna uitsluitend de benedeleden raakt, alsof die benedeleden zich in een aparte wereld bewegen.

De door verzoeksters neergelegde artikelen tonen echter aan dat een oorlog in hun wijk woedt, en dat paramilitaire groepen daar de territoriale controle over hebben, een avondklok opleggen, de bevolking rantsoenen, hun eigen justitiesysteem uitoefenen, en de overstap naar andere wijken verbieden (het systeem van de onzichtbare grenzen, die door beide verzoeksters uitgelegd werd).

Het Europees Hof van Justitie heeft er in het arrest Diakité aan herinnerd dat (C-285/12 van 30.1.2014, §35):
“(…)”

Verzoeksters menen niet over een binnenlandse hervestigingsalternatief te beschikken maar kunnen dit thans niet verder ontwikkelen aangezien tegenpartij ook geen binnenlandse hervestigingsalternatief voorstelt.”

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage bij het verzoekschrift worden volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- een fotokopie van het paspoort van J. A. T. B. (stuk 3);
- een kaart van gemeente 16 van Medellín (stuk 4);
- het artikel “*Estos son los combos que delinquen en Belén y Altavista*” van Gente van 3 november 2017 (stuk 5);
- het artikel “*Al mando de un venezolano, los Chivos se toman Altavista y parte de Belén*” van Análisis Urbano van 29 november 2019 (stuk 6);
- een e-mailbericht van de raadsman van verzoeksters van 9 januari 2020, gericht aan verwerende partij (stuk 8);
- twee e-mailberichten van verwerende partij van 13 januari 2020 aan de raadsman van verzoeksters (stuk 9);
- het artikel “*La ley del silencio reina en Bello, Fiscalía dice que hay pocas denuncias*” van Alerta Paisa van 4 augustus 2019 (stuk 10);
- het artikel “*Las raíces del “Clan del Golfo” en Medellín*” van El Colombiano van 23 oktober 2017 (stuk 11).

2.2.2. Bij haar nota met opmerkingen voegt verwerende partij vertalingen van de klacht neergelegd door eerste verzoekster en de volmacht van haar advocaat (bijlage 1) en van de in het administratief dossier aanwezige landeninformatie over *Los Chivos* (bijlage 2).

2.2.3. Bij een aanvullende nota van 16 juni 2020 leggen verzoeksters overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een doktersattest en een fotokopie van foto neer.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06,

nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van verzoeksters daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeksters al dan niet voldoen aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.1.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissingen

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in artikel 62, § 2, van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De overheid is ertoe verplicht in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze, wat impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissingen moeten duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij zijn genomen.

In casu wordt in de motieven van de eerste bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat eerste verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) haar laattijdige vraag om internationale bescherming een ernstige ondermijning betekent van de door haar ingeroepen vrees voor vervolging, omdat (B) de door haar ingeroepen elementen van vrees, namelijk een vrees voor enkele bendeleden van El Chivos, integraal behoren tot de gemeenrechtelijke sfeer en als dusdanig geen verband houden met de criteria van het Verdrag van Genève, omdat (C) zij de door haar ingeroepen afpersing en bedreiging ten aanzien van haarzelf en haar kinderen onvoldoende aannemelijk maakt, nu (i) zij onvoldoende aannemelijk maakt dat zij in de periode voor haar vertrek naar België effectief nog werkte als onderhoudskracht voor een coöperatieve, (ii) het weinig geloofwaardig is dat zij niemand zou vertellen over de afpersing, al was het maar om haar medewerkers op de hoogte te brengen en te waarschuwen, (iii) het ongeloofwaardig is dat zij besloot om de zorgen voor haar twee kinderen aan haar ex-man over te dragen, zonder hem een duidelijke uitleg te geven over wat erachter zat, (iv) zij in Colombia op geen enkel moment overwogen heeft om een klacht in te dienen bij de politie, (v) er geen geloof kan worden gehecht aan de oprechtheid van haar verklaring in de klacht die zij twee jaar na haar aankomst in België zou hebben ingediend, en (vi) er onvoldoende geloof kan worden gehecht aan haar bewering en die van haar dochter over het heropnemen door haar dochter van haar voormalig werk, omdat (D) er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, en omdat (E) de door haar neergelegde documenten deze conclusies niet kunnen wijzigen. Al deze overwegingen worden in de eerste bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Ook in de motieven van de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevat ook deze beslissing een motivering in feite, met name dat ook tweede verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) de door haar ingeroepen elementen van vrees, namelijk een vrees voor enkele bendeleden van El Chivos, integraal behoren tot de gemeenschappelijke sfeer en als dusdanig geen verband houden met de criteria van het Verdrag van Genève, omdat (B) zij zich in grote lijnen baseert op dezelfde elementen van vrees als haar moeder, maar onvoldoende geloof kan worden gehecht aan de verklaringen van haar moeder over de redenen voor haar vertrek uit Colombia, omdat (C) zij bovendien onvoldoende aannemelijk maakt dat zij de job van haar moeder terug opnam nadat deze met het vertrek van haar moeder in 2016 niet meer bestond, omdat (D) zij vaag blijft over de plek waar zij zou zijn beroofd en bedreigd, omdat (E) aangezien de door haar aangehaalde elementen van vrees gebaseerd zijn op deze van haar moeder, ten aanzien van haar een gelijklopende beslissing dient te worden genomen, waarbij de motieven van de eerste bestreden beslissing worden hernomen, en omdat (F) de door haar neergelegde documenten deze conclusies niet kunnen wijzigen.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat verzoeksters er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft hertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeksters maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van de middelen dat verzoeksters de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Het eerste en het tweede middel kunnen in deze mate niet worden aangenomen.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeksters verklaren hun land van herkomst te hebben verlaten omwille van bedreigingen door leden van de bende *Los Chivos* in Medellín. De problemen zouden begonnen zijn toen eerste verzoekster, die verklaart in Colombia werkzaam te zijn geweest als leidinggevende van een kleine coöperatieve die onderhoudsdiensten leverde aan alleenstaande vrouwen, in oktober 2014 door twee mannen van deze bende werd afgeperst. De mannen zouden de helft van haar inkomsten hebben geëist en gedreigd hebben haar te vermoorden als ze naar de politie zou stappen. Eerste verzoekster zou hen gedurende één jaar het gevraagde geld hebben gegeven, maar hen vervolgens gedurende vier maanden niet meer hebben kunnen betalen. Op 18 maart 2016 zou zij door hen zijn tegengehouden en verwond met een mes. Zij zou drie dagen de tijd hebben gekregen om drie miljoen peso te betalen. De mannen zouden ermee gedreigd hebben haar te vermoorden indien ze niet zou betalen, waarop zij naar haar ouders zou zijn gegaan om geld te vragen. Die zouden haar hebben gezegd dat zij dit niet konden betalen en dat zij beter geld kon vragen aan de hele familie om haar naar haar zus in Brussel te sturen. Op 20 mei 2016 zou eerste verzoekster naar een tante in een andere deelgemeente van Medellín zijn gegaan en daar enkele dagen hebben verbleven terwijl haar familie haar vertrek regelde. Toen zij vertrok, zou zij haar ex-man over de bedreigingen hebben ingelicht en hem gevraagd hebben voor haar twee kinderen te zorgen. In november 2017, toen zij al in België was, zou eerste verzoekster van haar dochter, tweede verzoekster *in casu*, hebben vernomen dat zij al sinds mei 2017 hetzelfde werk deed als zij, samen met mevrouw G., een vroegere medewerkster van eerste verzoekster. Op 2 juni 2018 zou eerste verzoekster telefoon hebben gehad van haar ex-man. Die zou haar gemeld hebben dat tweede verzoekster werd beroofd en bedreigd door twee mannen die haar vroegen of ze de dochter van eerste verzoekster was en haar zeiden dat ze wisten waar haar moeder was en dat zij hen nog geld schuldig was. Ze zouden er tevens mee hebben gedreigd de zoon van eerste verzoekster iets aan te doen. Omwille van deze bedreiging zou eerste verzoekster met haar ex-man hebben afgesproken dat de kinderen ook naar België zouden komen.

Bij terugkeer naar Colombia vrezen verzoeksters dat zij zullen worden vermoord door *Los Chivos* of dat hun zoon respectievelijk broer door de bende zal worden gerekruteerd.

De Raad merkt vooreerst op dat uit de verklaringen van verzoeksters duidelijk blijkt dat hun belagers tot een criminele bende behoorden en louter uit waren op hun geld. Het gaat aldus om feiten van gemeenrechtelijke aard die geen verband houden met één van de criteria bedoeld in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zodat op basis van deze feiten, zo daaraan al enig geloof kan worden gehecht, niet kan worden aangenomen dat verzoeksters in hun land van herkomst worden vervolgd op basis van hun ras, religie, nationaliteit, politieke overtuiging of behoren tot een specifieke sociale groep. Mede gelet op het feit dat zij niet verklaren of verschonen waarom zij zich in hun land van herkomst niet hebben gewend tot de autoriteiten, zoals verder wordt uiteengezet, kan evenmin worden aangenomen dat zij omwille van redenen die verband houden met het Verdrag van Genève geen beroep konden doen op hun bescherming.

Verzoeksters wijzen in het derde onderdeel van het eerste middel op de verkeerde schrijfwijze van een aantal namen in de notities van het persoonlijk onderhoud en menen dat hieruit blijkt dat de dossierbehandelaar die hen ondervroeg niet goed vertrouwd is met Colombia. De Raad is in navolging van verwerende partij in haar nota met opmerkingen van oordeel dat een foutieve spelling in de notities van het persoonlijk onderhoud er geenszins op wijst dat de dossierbehandelaar onvoldoende kennis zou hebben van de situatie in Colombia, noch dat de correcte behandeling van het dossier hierdoor in het gedrang zou zijn gekomen. Verzoeksters kunnen verder niet worden bijgetreden waar zij, met verwijzing naar richtlijnen van UNHCR van september 2015, claimen dat groepen zoals *Los Chivos* politieke actoren zijn in Colombia, met als gevolg dat hun slachtoffers het statuut van vluchteling moeten krijgen. In voormelde richtlijnen van UNHCR, waarvan de referentie is opgenomen in de bestreden beslissingen, kan immers worden gelezen dat “[d]espite the political undertones to their actions, however, it is uncontested that NAGs have a more important link with organized crime (notably drug trafficking) than with the traditional guerrilla-led counterinsurgency in Colombia”. Bovendien kan nergens in deze richtlijnen worden gelezen dat slachtoffers van criminele bendes zoals *Los Chivos* volgens UNHCR de vluchtelingenstatus moeten krijgen. Zelfs indien wordt aangenomen dat de activiteiten van de bende waardoor verzoeksters zouden zijn afgeperst een politiek karakter vertonen, blijft de vaststelling dat de daden waarvan verzoeksters *in casu* het slachtoffer beweren te zijn geweest door louter financiële motieven waren ingegeven. Verzoeksters brengen geen enkel concreet element of argument aan dat erop wijst dat zij om politieke redenen werden bedreigd en afgeperst door *Los Chivos* en tonen bijgevolg niet aan dat de door hen aangehaalde vervolgingsfeiten verband houden met de criteria zoals bepaald in het Verdrag van Genève.

Bovendien is de Raad in navolging van de commissaris-generaal van oordeel dat aan de door verzoeksters aangehaalde vervolgingsfeiten geen geloof kan worden gehecht, en dit nog daargelaten de kwalificatie van deze feiten.

Ter staving van haar relaas legt eerste verzoekster een document van aangifte neer dat zij vanuit België via een advocaat zou hebben ingediend bij het parket in Colombia, meer dan twee jaar na haar vertrek uit haar land van herkomst (administratief dossier (hierna: adm. doss.) eerste verzoekster, stuk 12, map met ‘documenten’). Hoewel zij het voorleggen van dit stuk naar eigen zeggen noodzakelijk achtte om een verzoek om internationale bescherming te kunnen indienen en dit (mede) ten grondslag zou hebben gelegen aan de laattijdigheid van haar verzoek (zie verder), kan aan de authenticiteit ervan geen geloof worden gehecht. Vooreerst betreft het een loutere aangifte die enkel de verklaringen van eerste verzoekster bevat en bijgevolg objectieve bewijswaarde ontbeert. Eerste verzoekster legt geen documenten neer die betrekking hebben op het eventuele gevolg dat aan haar aangifte zou zijn gegeven door de bevoegde autoriteiten in haar land van herkomst. Tijdens haar persoonlijk onderhoud gevraagd naar de stand van zaken, antwoordt zij dat de aangifte is ingediend en dat zij dient te wachten tot ze bellen (adm. doss. eerste verzoekster, stuk 7, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11). Ook thans bevindt zich in het rechtsplegingsdossier geen enkel stuk dat kan getuigen van verdere acties die door de bevoegde autoriteiten dan wel eerste verzoekster zouden zijn ondernomen om haar zaak op te volgen. Daarbij komt nog dat deze aangifte bijzonder laat werd ingediend. De klacht zou pas effectief zijn ingediend vanuit België op 1 oktober 2018, met name meer dan twee jaar na de feiten die volgens eerste verzoekster de aanleiding waren voor haar vertrek en vier jaar na de eerste bedreiging die eerste verzoekster zou hebben ontvangen (adm. doss. eerste verzoekster, stuk 7, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10-11). Eerste verzoekster verklaart dat zij haar kinderen niet in gevaar wilde brengen door in Colombia een klacht in te dienen omdat volgens haar de politie corrupt is en men het risico loopt te worden gedood. Dat het niet mogelijk zou zijn om een klacht in te dienen bij de politie omdat men dan na één minuut dood zou zijn aangezien de hele politie corrupt is (adm. doss. eerste verzoekster, stuk 7, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8), is een loutere bewering die eerste verzoekster op geen enkele wijze staaft. In het eerste onderdeel van het eerste middel wijzen verzoeksters erop dat uit

informatie in het administratief dossier blijkt dat de politie in Colombia banden heeft met de criminaliteit, zodat de bevolking in het algemeen geen klachten neerlegt omdat de vertrouwensband met de politie vrijwel onbestaand is. De Raad merkt samen met verwerende partij in haar nota met opmerkingen op dat de informatie in het administratief dossier in haar geheel dient te worden beschouwd en dat het niet opgaat hier slechts één element uit te lichten. Uit de vertaling van de informatie in het administratief dossier, die als bijlage bij de nota met opmerkingen werd gevoegd, blijkt dat in september 2019 bendeleden van *Los Chivos* werden gearresteerd, wat erop duidt dat er wel degelijk van overheidswege wordt opgetreden tegen deze criminele organisatie. De algemene bewering van eerste verzoekster dat zij geen klacht indiende omwille van haar wantrouwen in de politie is bijgevolg onvoldoende draagkrachtig om haar gebrek aan actie te rechtvaardigen. Verder is de vergissing van datum op het document eigenaardig. Dat het hier een louter materiële vergissing van de advocaat zou betreffen, maken verzoeksters niet aannemelijk omdat vooreerst niet kan worden ingezien met welk nut deze fout moest worden rechtgezet, gezien het manifest laattijdige karakter van de aangifte. Bovendien stelt de Raad vast dat het document waarin de advocaat het parket verzoekt om rechtzetting van de in de aangifte vermelde datum gedateerd is op 30 april 2019, wat niet minder is dan zeven maanden na de datum waarop de aangifte zou zijn ingediend. Dat deze rechtzetting pas zo laat kon gebeuren omdat de fout niet eerder zou zijn opgemerkt, acht de Raad niet aannemelijk. Dat de advocaat zich ook bij het opstellen van dit document van datum zou hebben vergist, is evenmin aannemelijk. Deze vormfouten doen in sterke mate afbreuk aan de authenticiteit van de aangifte. De opmerking in het tweede onderdeel van het eerste middel dat de eerste bestreden beslissing eveneens een materiële fout bevat, met name waar de datum 16 april 2019 wordt vermeld in plaats van 26 april 2018, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Zoals in de nota met opmerkingen terecht wordt gesteld, heeft deze materiële vergissing geen enkele invloed op de beoordeling van de door verzoeksters ingediende verzoeken om internationale bescherming en doet zij geen afbreuk aan de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen. Wat de inhoud van de aangifte betreft, valt het op dat de problemen die tweede verzoekster met de afpersers zou hebben gekend slechts summier worden aangehaald, terwijl deze feiten toch de aanleiding waren voor tweede verzoekster en haar broer om Colombia te verlaten en een recenter karakter hebben dan de feiten die voorafgingen aan het vertrek van eerste verzoekster. Door er in het tweede onderdeel van het eerste middel op te wijzen dat de klacht onder punt 9 stelt dat eerste verzoekster twee jaar na haar vertrek, met name in juni 2018, vernam dat haar dochter op haar beurt bedreigd werd en dat zij ook details geeft over het werk van haar dochter en de bedreigingen die ten aanzien van haar werden geuit, weerleggen noch ontkrachten verzoeksters de voorgaande pertinente vaststelling. Tot slot wordt in de eerste bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoekster terecht opgemerkt dat in de klacht kan worden gelezen dat zij acht dagen de tijd kreeg – in de vertaling is sprake van een week – om de geëiste som te betalen toen zij op 18 maart 2016 werd bedreigd, daar waar zij op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) verklaarde dat zij daarvoor maximaal drie dagen tijd kreeg (adm. doss. eerste verzoekster, stuk 7, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6). In hun verzoekschrift laten verzoeksters deze tegenstrijdigheid onverlet. Gelet op het geheel van de voorgaande vaststellingen kan aan de door eerste verzoekster voorgelegde aangifte geen enkele bewijswaarde worden toegekend.

De overige documenten die door verzoeksters in de loop van de administratieve procedure werden neergelegd, alsook de algemene informatie die zij bijbrengen, hebben geen betrekking op de persoonlijke vervolgingsfeiten waarop zij zich in het kader van onderhavige verzoeken beroepen.

Ook het doktersattest en de fotokopie van een foto van het litteken dat eerste verzoekster zou hebben overgehouden aan het incident op 18 maart 2016, die verzoeksters voegen bij hun aanvullende nota van 16 mei 2020, kunnen niet volstaan als bewijs van de door hen aangehaalde feiten. Blijkens het doktersattest heeft de betrokken arts bij eerste verzoekster een litteken van ongeveer vijf centimeter lang vastgesteld bovenaan haar rechterkuit. De arts spreekt zich niet uit over de (mogelijke) oorzaak van dit litteken. Een medisch attest vormt hoe dan ook geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De foto van het litteken is evenmin dienstig. Deze foto bevat geen enkele objectieve aanwijzing wat betreft de identiteit van de persoon of de omstandigheden waarin deze het litteken heeft opgelopen. De Raad wenst er verzoeksters bijkomend aan te herinneren dat zij er ingevolge de op hen rustende medewerkingsplicht toe gehouden zijn documenten en andere stukken ter staving van hun vluchtrelaas zo spoedig mogelijk aan te brengen. Waar het doktersattest dateert van 10 juni 2020, kan niet worden ingezien waarom eerste verzoekster het litteken niet eerder had kunnen laten attesteren door een arts, zo dit daadwerkelijk het gevolg zou zijn van een incident dat dateert van 18 maart 2016. Het kan niet ernstig worden genoemd dat verzoeksters middels een aanvullende nota kort voor de terechtzitting in het kader van onderhavig beroep stavingstukken bijbrengen die zij, indien zij eenvoudigweg de nodige stappen hadden gezet,

reeds veel eerder in de procedure hadden kunnen verkrijgen. Deze weinig proactieve houding doet vragen rijzen bij de ernst en de geloofwaardigheid van hun voorgehouden vrees.

Gezien de documenten die verzoeksters hebben voorgelegd op zich niet volstaan om de relevante elementen van hun relaas geloofwaardig te bevinden, moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeksters voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van hun relaas, in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

De Raad kan, in navolging van de commissaris-generaal, geen geloof hechten aan de verklaringen van verzoeksters met betrekking tot de afpersing en bedreigingen door leden van de bende *Los Chivos*.

In de eerste bestreden beslissing wordt ten aanzien van eerste verzoekster vooreerst op goede gronden als volgt gemotiveerd:

“U verklaart dat u vanaf 2014 zou zijn afgeperst door twee bendeleden van Los Chivos in de wijk Belen el proventorio (CG p.10), om maandelijks 50% van uw loon af te staan (CG p.5-6). Echter, het is toch weinig aannemelijk dat u meer dan een jaar zou hebben betaald en al uw spaargeld zou verloren hebben, zonder dat u met iemand sprak over de afpersing. Niet alleen sprak u er niet over met de mensen van de coöperatieve (CG p.9), wat bijzonder bevreemdend is, aangezien u instond voor het uitbetalen van de lonen (CG p.4). Het is weinig geloofwaardig dat u niemand zou vertellen over de afpersing, al was het maar om uw medewerkers op de hoogte te brengen en te waarschuwen. Ook aan uw ex-man zou u niets hebben verteld, terwijl u toch al behoorlijk wanhopig was (CG p.6) en met de dood zou zijn bedreigd op 18 maart 2016. Pas nadat u financieel geholpen werd door uw familie om naar België te kunnen gaan, zou u aan uw ex-man hebben gezegd dat u naar België ging omdat u werd afgeperst en dat hij voor de kinderen moest zorgen (CG p.8). U gevraagd hoe hij hierop reageerde, stelt u dat hij “het wel begreep dat u werd afgeperst en dat u uw tijd moest nemen”. Deze reactie mag toch wel verbazen, indien u daadwerkelijk zou gevlucht zijn, is het toch aannemelijk dat hij om meer informatie zou vragen. U verklaart echter dat hij hierover niets wist, dat u hem niet had verteld wat er was gebeurd (CG p.10). Dit is toch ongeloofwaardig, dat u beslist om de zorgen voor uw twee kinderen aan uw ex-man over te dragen, zonder hem een duidelijke uitleg te geven, over wat erachter zat. Uw dochter verklaarde dat u gezegd had dat u op vakantie wilde gaan omdat u uw zus al heel lang niet had gezien (CG dochter p.3). Over de redenen van uw besluit om niet naar Colombia terug te keren, heeft u haar niets gezegd (CG dochter p.3).”

De Raad acht het net zo min als de commissaris-generaal aannemelijk dat eerste verzoekster niemand van haar collega's zou hebben ingelicht over de afpersing waarvan zij het slachtoffer zou zijn geweest en dat zij het haar ex-man maar zou hebben verteld toen zij op het punt stond naar België te vertrekken. De verwijzing van verzoeksters in het vijfde onderdeel van het eerste middel naar de werkelijkheid in de wijken zoals deze waar zij woonden en *“waar de slachtoffers zo weinig mogelijk over hun problemen spreken”* en naar de zogenaamde *“ley del silencio”* waarvan sprake is in een artikel dat zij bij hun verzoekschrift voegen (stukkenbundel verzoeksters, stuk 10) volstaat niet ter verklaring van dit opvallende stilzwijgen. Verzoeksters weerleggen op geen enkele wijze de pertinente overweging dat het in het belang is van eenieder die met eerste verzoekster werkte alsook van haar gezinsleden, die zij toch kan vertrouwen, dat zij op de hoogte zouden zijn van de dreiging die ook hen mogelijks boven het hoofd hing. Dat eerste verzoekster niet de nood zou hebben gevoeld om haar ex-man volledig in te lichten over de feiten toen zij de zorg voor haar twee kinderen aan hem overdroeg en dat haar ex-man evenmin de nood zou hebben gevoeld om volledig te worden ingelicht, is niet aannemelijk. Het betoog in het zesde onderdeel van het eerste middel dat de ex-man van eerste verzoekster uit zelfbescherming niet te veel details wenste te kennen, is dan ook niet dienstig, net zo min als de suggestie dat de commissaris-generaal zich in dezen zou steunen op een *“subjectieve beoordeling”* van de aanvraag.

Verder wordt in de eerste bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoekster terecht als volgt overwogen:

“Echter, er kan onvoldoende geloof worden gehecht aan de bewering van u en uw dochter over het heropnemen door uw dochter van uw voormalig werk. (...) Om terug op te starten had uw dochter de hulp nodig van Mevr. G. (...) een vroegere medewerkster en vertrouweling van u (CG dochter p.4). dat uw dochter hierover niets zou vertellen gedurende zes maanden, is weinig aannemelijk (CG dochter p.4). En mocht dit wel het geval zijn geweest, dan toont dit enkel meer aan dat er onvoldoende geloof kan worden gehecht aan de door u ingeroepen bedreigingen. Immers, het is toch niet aannemelijk dat u stelt te zijn gevlucht na ernstige bedreigingen, maar dat u hierover tegen uw dochter niets zou zeggen wanneer u hoort dat uw dochter met de hulp van een Mevr. G. (...) uw oude werk had opgenomen (CG p.9). U zou haar enkel gewaarschuwd hebben over de wijk

El Preventorio (CG p.10), waar u zou zijn aangevallen (CG p.9), zonder verdere informatie over wat er u overkomen is. U zou pas in november vernomen hebben dat ze dit werk al zes maanden deed. U erop gewezen dat het niet bijzonder overtuigend is dat je dat niet eerder zou vernemen van uw dochter, stelt u dat u heel weinig geld had en haar maar twee keer per maand belde (CG p.10). Toch kan worden aangenomen dat je dochter spontaan wel iets zou vertellen over de job, aangezien ze daar toch een voormalige medewerkster van u voor inschakelde. Verder dient te worden opgemerkt dat u dochter toch altijd in dezelfde wijk is blijven wonen, al was het dan bij haar vader (CG p. 4), en dat er nooit eerder problemen waren. Dat ze dan door bendeleden zou zijn beroofd en bedreigd omdat u hen zogenaamd nog geld schuldig was, is weinig geloofwaardig in het licht van de andere vaststellingen. Bovendien werkte u dochter niet in de wijk Preventorio (CG dochter p. 4). Het is ook opvallend dat hoewel ook uw ex-man weet had van de afpersing, hij toch akkoord gaf aan zijn dochter op hetzelfde werk te doen als u (CG dochter p. 4). Uw dochter verklaart terzake dat haar vader aanvankelijk niet overtuigd was, omdat het zwaar werk was en je met veel geld moest rondlopen, maar dat hij er verder geen probleem in zag. Over de bedreiging ten aanzien van u en de afpersing zou hij niet hebben gesproken (CG dochter p.4 en p. 5). Ook uw dochter heeft geen beroep gedaan op de Colombiaanse autoriteiten om de beweerde beroving aan te klagen.”

Door er in het negende onderdeel van het eerste middel op te wijzen dat eerste verzoekster destijds in België in erbarmelijke omstandigheden leefde en haar dochter niet vaak contacteerde, verklaren noch verschonen verzoeksters waarom tweede verzoekster haar moeder pas na zes maanden zou hebben ingelicht over het feit dat ze haar werk verderzette. Dat haar vader te weinig financiële middelen had, kan niet verklaren waarom tweede verzoekster hem helpt door uitgerekend het werk van haar moeder op te nemen en dat hij haar dit niet ontraadt, wetende dat eerste verzoekster hierdoor in de problemen is gekomen. Het argument in het tiende onderdeel van het eerste middel dat de risico's voor de veiligheid van tweede verzoekster die hiermee gepaard gingen “*eigen zijn aan het leven in een wijk zoals de wijk waar de familie jarenlang geleefd heeft*”, is allerm minst afdoende in het licht van de concrete en ernstige dreiging die eerste verzoekster beweert te hebben gelopen. Verzoeksters kunnen wederom niet worden gevolgd in zoverre zij menen dat de commissaris-generaal in hun plaats een subjectief oordeel velt en op basis daarvan besluit dat hun gedrag ongeloofwaardig is.

In de tweede bestreden beslissing wordt ten aanzien van tweede verzoekster tevens terecht als volgt overwogen:

“Bovendien maakt u onvoldoende aannemelijk dat u dezelfde job als die van uw moeder terug opnam, nadat deze met het vertrek van je moeder in 2016 niet meer bestond (CG p.3). Ten eerste is er geen sprake van een vereniging of coöperatieve zoals u beweert (CG p.3), aangezien enkel Mevr. G. (...) en u zouden hebben samengewerkt (CG p.4), waarbij zij het poetswerk deed en u op zaterdag het geld ging ophalen. Het is opvallend dat u verklaart dat u omwille van geldgebrek besloot te job van uw moeder terug op te nemen (CG p.4), maar dat u zich dan zou beperken tot het innen van het geld (CG p.3) is bizar. Verder is het toch ook heel weinig aannemelijk dat uw vader u niet probeert op andere gedachten te krijgen als hij hoort van uw plan, aangezien hij toch op de hoogte was van het feit dat uw moeder werd afgeperst (CG p.4), zelfs al zou hij niet op de hoogte geweest zijn van alle details (CG p.5). Uw vader én uw moeder zouden hebben gezegd dat u moet oppassen als je met zoveel geld op straat loopt.”

In het elfde onderdeel van het eerste middel laten verzoeksters gelden dat eerste verzoekster heeft uitgelegd hoe ze de coöperatieve had kunnen ontwikkelen en dat het begrijpelijk is dat, aangezien haar relatie met haar cliënten een relatie *intuitu personae* was, tweede verzoekster het werk van haar moeder dacht over te nemen en dit ook effectief deed. Deze argumentatie gaat geheel voorbij aan – en biedt dus geen antwoord op – de pertinente vaststelling in de tweede bestreden beslissing dat tweede verzoekster onvoldoende aannemelijk maakt dat zij de job van haar moeder terug opnam, nu (i) er geen sprake is van een vereniging of coöperatieve zoals zij beweert, aangezien enkel mevrouw G. en zij zouden hebben samengewerkt, (ii) het opvallend is dat zij de job van haar moeder omwille van geldgebrek zou hebben opgenomen, maar zich dan zou hebben beperkt tot het innen van het geld, en (iii) het weinig aannemelijk is dat haar vader haar niet op andere gedachten probeerde te krijgen als hij hoorde van haar plan, aangezien hij toch op de hoogte was van het feit dat haar moeder werd afgeperst.

Er dient verder te worden opgemerkt dat uit de verklaringen van tweede verzoekster niet blijkt dat zij of haar vader naar de politie zijn gegaan nadat zij op 2 juni 2018 zou zijn beroofd en bedreigd. De argumentatie als zou een klacht zinloos en zelfs gevaarlijk zijn omwille van de vermeende banden tussen de politie en de bendes kan gelet op wat hoger is uiteengezet niet overtuigen.

Voorts is ook de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, van oordeel dat het gegeven dat eerste verzoekster na haar aankomst in België in mei 2016 gewacht heeft tot 7 november 2018 om een verzoek om internationale bescherming in te dienen een contra-indicatie vormt voor de ernst van haar voorgehouden nood aan internationale bescherming. Het gedrag van eerste verzoekster kan immers bezwaarlijk getuigen van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Verdrag van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland. Het laattijdige verzoek om internationale bescherming van eerste verzoekster stemt dan ook niet overeen met de houding van een persoon die beweert uit vrees voor zijn leven zijn land te hebben verlaten en toont aan dat zij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. Deze vaststelling ondermijnt ook naar het oordeel van de Raad de ernst en de geloofwaardigheid van de door eerste verzoekster geschetste vrees. De Raad stelt voorts vast dat eerste verzoekster geen persoonlijke omstandigheden aantoont die het tijdig indienen van een verzoek om internationale bescherming redelijkerwijze zouden kunnen verhinderen. Tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS hiernaar gevraagd, antwoordde zij dat zij de intentie had om terug te keren naar Colombia om haar kinderen te zien als alles wat bedaad zou zijn, wat evenwel afbreuk doet aan de ernst van haar voorgehouden vrees (adm. doss. eerste verzoekster, stuk 7, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3). Verder gaf eerste verzoekster aan dat zij ervan overtuigd was dat zij een aangifte bij de politie zou moeten kunnen voorleggen, maar dat bij een aangifte haar kinderen gevaar zouden lopen en dat zij daarom pas effectief aangifte zou hebben gedaan toen ook haar kinderen bij haar in België waren (*ibid.*, p. 10). Hierboven is reeds uiteengezet waarom dit geen afdoende verklaring is voor het feit dat eerste verzoekster meer dan twee jaar heeft gewacht om aangifte te doen. Dit kan bijgevolg ook niet worden aangenomen als verklaring voor de laattijdigheid van haar verzoek om internationale bescherming in België. Bovendien is het niet aannemelijk dat eerste verzoekster in de overtuiging verkeerde dat zij een bewijs van aangifte bij de politie moest kunnen voorleggen om een verzoek om internationale bescherming te kunnen indienen, nu dergelijk bewijs geen exclusief element is in de beoordeling van haar vrees.

In het eerste onderdeel van het eerste middel herhalen verzoeksters in essentie de argumenten die eerste verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud heeft aangehaald ter verschoning van haar nalaten zo spoedig mogelijk een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Daarnaast wijzen zij op het verscheurende karakter van de situatie van eerste verzoekster en haar slecht begrip van de werking van de asielpcedure. Zij tonen evenwel niet aan dat de situatie van eerste verzoekster haar ervan weerhield de nodige informatie in te winnen over de mogelijkheid om in België internationale bescherming te vragen, te meer nu haar familieleden in België in het verleden eveneens een asielpcedure doorlopen hebben, zoals in de bestreden beslissingen wordt opgemerkt en door verzoeksters niet wordt betwist. Dat eerste verzoekster in België soms in extreme omstandigheden moest overleven – wat overigens een loutere bewering is die niet wordt gestaafd – kan niet verschonen of verklaren waarom zij heeft nagelaten om internationale bescherming te verzoeken van zodra zij daartoe de gelegenheid had.

Waar verzoeksters in het twaalfde onderdeel van het eerste middel de commissaris-generaal verwijten het risico op rekrutering in hoofde van de zoon van eerste verzoekster, respectievelijk de broer van tweede verzoekster, niet te hebben onderzocht, stelt de Raad vast dat zij dit risico aanhalen in de context van hun problemen met *Los Chivos*. Aangezien op basis van de hoger uiteengezette motieven geen geloof kan worden gehecht aan deze problemen, kan ook aan de vermeende poging tot rekrutering geen geloof worden gehecht. Het aanhalen van algemene informatie over rekrutering van minderjarigen door lokale bendes in Colombia volstaat niet om aan te tonen dat de zoon respectievelijk de broer van verzoeksters in Colombia werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeksters blijven wat dit betreft in gebreke.

Gelet op het geheel van de hoger uiteengezette motieven is de Raad van oordeel dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeksters voorgehouden redenen van hun vertrek uit Colombia en hun komst naar België.

De herkomst van verzoeksters uit Medellín, meer bepaald de wijk Belén (gemeente 16), wordt *in casu* niet betwist. Hun verklaringen over de algemene leefomstandigheden en de aanwezigheid van criminele bendes in deze wijk en de omliggende stadsdelen vinden steun in de door hen bijgebrachte informatie, zoals het kaartje van gemeente 16 en de persartikels (stukkenbundel verzoeksters, stukken 4, 5, 6, 10

en 11). Deze algemene informatie is evenwel niet dienstig ter staving van de concrete, door hen aangevoerde persoonlijke vervolgingsfeiten.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeksters geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeksters geen elementen aanreiken waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zouden hebben aan subsidiaire bescherming.

2.3.4.2. In zoverre verzoeksters zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroepen op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hieraan geen geloof kan worden gehecht.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeksters geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Zij maakten immers doorheen hun opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Colombia zouden hebben gekend.

2.3.4.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de COI Focus "*Republique de Colombie. Situation sécuritaire*" van 7 juni 2018, waaraan in de bestreden beslissingen wordt gerefereerd, blijkt dat de situatie in Colombia grondig gewijzigd is na de ondertekening op 24 november 2016 van de vredesovereenkomst tussen de regering van president Santos en de *Fuerzas armadas revolucionarias de Colombia - Ejército popular* (FARC-EP) die de 50-jarige burgeroorlog beëindigde. De onderhandelingen voor het vredesproces met *l'Ejército de liberación nacional* (ELN), de tweede grootste rebellengroepering, die aanvingen op 7 februari 2017, hebben echter niet geleid tot een staakt-het-vuren. De FARC-EP startte na het ondertekenen van het vredesakkoord wel het proces voor demobilisatie, ontwapening en re-integratie.

Algemeen genomen verbeterde de veiligheidssituatie in Colombia sindsdien opmerkelijk. Niettemin kan gesteld worden dat het geweld in het land nog steeds problematisch is. Uit de voormelde COI Focus en de COI Focus "*Colombia. Veiligheidssituatie*" van 13 november 2019, waaraan in de bestreden beslissingen eveneens gerefereerd wordt, blijkt evenwel dat de aard en de verspreiding ervan in Colombia wijzigde. Zo heeft de demobilisatie van FARC-EP geleid tot een ernstig vacuüm op het platteland dat een weerslag had op de aangroei van cocoplantages die recordaantallen bereiken in 2018. Het gevolg was een toename van geweld tussen gewapende groepen in pogingen om lucratieve regio's in te palmen die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden, onder andere door het EPL, de ELN en AGC, maar ook door de georganiseerde misdaad. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden aldus nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Hoewel meer dan 20 dissidente groepen van de FARC-EP actief zijn in Colombia en de activiteiten van de paramilitaire groeperingen sinds de ondertekening van het vredesakkoord uitgebreid blijven, wordt de kern van het conflict gevormd door de toegang tot 'land', zoals ook een onderzoeksjournalist in Colombia bevestigt. De Raad kan dan ook aannemen dat het streven naar controle over grondgebied, de illegale drugshandel en cocateelt, het geweld en de criminaliteit in Colombia ernstig opdrijft, zoals eveneens blijkt uit het rapport "*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Colombia*" van UNHCR van september 2015.

Volgens het ICRC zijn er ten minste vijf binnenlandse gewapende conflicten aan de gang in het land, waarvan vier tussen de regering van Colombia en respectievelijk de ELN, de EPL, de AGC en de FARC-EP en een tussen de ELN en de EPL. Opnieuw wordt door een veelheid van bronnen vastgesteld dat

het geweld en het conflict zich concentreren in een aantal geografische, hoofdzakelijk rurale, gebieden die in grote mate samengaan met de aanwezigheid van gewapende groepen en de twee grootste illegale economieën, namelijk de cocateelt en de mijnbouw. Deze conflicten en gevechten tussen gewapende groeperingen en de overheid en tussen gewapende groeperingen onderling, alsook door doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen, worden gesitueerd op het platteland in de grensstreek met Venezuela (Catatumbo in Norte de Santander en Arauca), de Pacific regio (Nariño, Cauca, Valle de Cauca en Chocó), Bajo Cauca in Antioquia en Zuidelijk Cordoba, alsook in de zuidelijke regio van het land (Putumayo, Caquetá, Meta en Guaviare). Insight Crime meldt in januari 2019 dat vele van deze confrontaties op het platteland ook de burgerbevolking treffen en leiden tot ontheemding, afpersing en beperkte bewegingsvrijheid. De departementen Nariño, Chocó, Antioquia en Arauca worden hierbij zwaar getroffen.

Tussen 1 januari 2019 en 23 september 2019 vonden er 2.852 veiligheidsincidenten plaats in Colombia met 372.662 slachtoffers, waarvan 362.592 burgers. Het hoge aantal burgerslachtoffers valt te verklaren doordat ook de personen wiens toegang tot diensten en hulp beperkt of belemmerd wordt door het gewapend conflict (319.521 personen) in rekening worden gebracht. Daarnaast zijn er de ontheemden (12.740 personen) en de slachtoffers van “*confinement*” (23.550 personen), wat letterlijk opsluiting betekent maar eerder doelt op een volledig gebrek aan mobiliteit door bijvoorbeeld gewapende confrontaties of de aanwezigheid van antipersoonsmijnen.

Het merendeel van de aangeduide gewelddadige incidenten in 2018 en 2019 zijn doelgerichte moorden, bedreigingen, aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur en aanvallen met geïmproviseerde explosieven. Daarnaast vonden ook gevechten plaats tussen overheidstroepen en gewapende groepen en tussen gewapende groepen onderling. Een vergelijking tussen 2018 en 2019 voor de periodes tussen 1 januari en 23 september toont een stijging in het aantal gewelddadige incidenten maar een sterke daling in het aantal slachtoffers. Voorts behoren gedemobiliseerde FARC-strijders, mensenrechtenactivisten, politici, journalisten, sociale leiders en leiders van Afro-Colombiaanse en inheemse gemeenschappen, vrouwenrechtenactivisten en LGBT-activisten tot de groepen met een verhoogd risico.

De situatie in de steden is ook van een andere orde. Volgens het International Institute for Strategic Studies (IISS) zijn steden geen geïsoleerde eilanden en worden ze getroffen en beïnvloed door conflictdynamieken via transnationale illegale handel en niet-statelijke gewapende groepen. Hoewel het gewapend en crimineel geweld aldus een impact heeft op de stedelijke centra, blijkt uit de geraadpleegde bronnen dat confrontaties tussen gewapende groepen amper burgerslachtoffers maken.

Uit de voorliggende informatie blijkt duidelijk dat de impact van het geweld regionale verschillen kent, en de bevolking op het platteland harder treft dan de stedelingen. Bovendien dragen vooral de inheemse en agrarische bevolking en Afro-Colombianen de gevolgen van het geweld. Drie jaar na het vredesakkoord ligt het niveau van geweld lager dan ervoor, maar is de socio-economische situatie in veel rurale gebieden amper verbeterd.

Uit hun verklaringen blijkt dat verzoeksters afkomstig zijn uit Medellín (adm. doss. eerste verzoekster, stuk 7, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 2 en 3; adm. doss. tweede verzoekster, stuk 7, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 2).

Hoewel het gewapend en crimineel geweld een impact heeft op de stedelijke centra, blijkt uit de informatie waaraan in de bestreden beslissingen wordt gerefereerd dat confrontaties tussen gewapende groepen amper burgerslachtoffers maken (COI Focus “*Colombia. Veiligheidssituatie*” van 13 november 2019, p. 40).

Uit deze informatie blijkt voorts dat in de stad Medellín ongeveer 240 verschillende *gangs* aanwezig zouden zijn met naar schatting 5.000 leden, de meerderheid loyaal aan de *Oficina de Envigado of La Oficina*, een georganiseerde misdaadgroep voorheen gelieerd aan Pablo Escobar. Andere illegale gewapende groepen zoals het AGC, de ELN en Mexicaanse drugskartels zijn tevens aanwezig in de stad. Tien van de 23 *Organized Crime Groups* die volgens de regering in Colombia aanwezig zijn, zouden zich bevinden in de metropole zone Medellín. IISS schrijft dat voormalige *no-go areas* in de stad via toerisme, openbaar vervoer en openbare diensten geïntegreerd zijn in de stedelijke maatschappij, maar wijst ook op de voortdurende territoriale invloed van criminele bendes. Criminele bendes opereren in de perifere buurten van de stad waar hun acties zorgen voor ontheemding. In Medellín, Envigado en Sabaneta zijn de gevolgen van de bendeoorlog tussen *Triación* en *La Terraza* wijd voelbaar. De redenen

waarom burgers vluchten zijn meervoudig: doelgericht bendegeweld zoals seksueel geweld, rekrutering, afpersing en bedreigingen aan de ene kant en algemeen geweld door bijvoorbeeld vuurgevechten tussen bendes onderling of tussen een bende en de politie anderzijds. Schattingen van het aantal ontheemden in Medellín gaan van 5.000 tot 15.000 personen per jaar. In veel gevallen vluchten mensen naar andere buurten in de stad. IDMC stelt dat de meeste incidenten van intra-urbane ontheemding in Medellín te maken hebben met geweld van straatbendes. Het aantal moorden in Medellín is gestegen sinds 2015, voornamelijk vanwege een escalerende oorlog tussen bendes verbonden met de *Oficina de Envigado* en hun paramilitaire rivalen, de AGC, die bendes in het westen van de stad controleren. In 2018 vonden 626 moorden plaats in Medellín, een stijging van 7,6 procent ten opzichte van 2017. Zestig procent van deze moorden zouden gelinkt zijn aan confrontaties tussen georganiseerde criminele bendes. Het merendeel van het bloedvergieten vond plaats in Comuna 13, een district in de westelijke buitenwijken van de stad. Bendes, ook gekend als *combos*, vechten er voor de controle van de drugshandel en het monopolie op afpersingspraktijken. Ook het aantal straatovervallen – die veel meer slachtoffers maken dan de moordpartijen – is gestegen. In 2018 werden 21.079 straatovervallen geregistreerd, een stijging van 320 procent in drie jaar. Vijftien procent van de inwoners van Medellín geven aan het slachtoffer te zijn van een overval in 2018. Voorts is er het fenomeen van afpersing. Ten slotte geeft de website van de metropole regio van de Aburrávallei (*i.e.* de metropole zone Medellín) aan dat de laatste jaren veel geïnvesteerd is in openbare veiligheid, van het plaatsen van honderden camera's tot het verbeteren van de mobiliteit en het vormen van extra veiligheidspersoneel (COI Focus "Colombia. Veiligheidssituatie" van 13 november 2019, p. 41-43).

Uit het voorgaande volgt dat het geweld in Medellín, van waar verzoeksters afkomstig zijn, grotendeels doelgericht is en, voor zover het confrontaties tussen gewapende groeperingen of tussen bendes en de politie betreft, weinig burgerslachtoffers met zich brengt. De loutere aanwezigheid in Medellín is dan ook niet van aard om te leiden tot de vaststelling van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

De Raad benadrukt voorts dat elk onderzoek van een verzoek om internationaal bescherming een individuele beoordeling *ex nunc* behelst van de nood aan internationale bescherming van de betrokken verzoeker rekening houdend met diens persoonlijke situatie en de algemene omstandigheden in zijn land van herkomst op het ogenblik van die beoordeling. De verwijzing naar beslissingen die het CGVS op andere tijdstippen in andere dossiers heeft genomen is dan ook niet dienstig.

De referenties van de landeninformatie waarop bovenstaande analyse van de veiligheidssituatie in het land van herkomst van verzoeksters is gestoeld worden vermeld in de bestreden beslissingen, zodat verzoeksters geacht mogen worden in de gelegenheid te zijn hiervan kennis te nemen. Zij brengen zelf geen informatie bij waaruit blijkt dat deze informatie niet langer actueel of correct zou zijn. Nog daargelaten het gegeven dat rechterlijke beslissingen volgens de continentale rechtstraditie geen bindende precedentwerking hebben, kunnen zij zich in het tweede middel van hun verzoekschrift niet dienstig beroepen op arresten die de Raad in andere zaken heeft gewezen teneinde de vernietiging van de bestuurlijke beslissingen te bekomen. Verzoeksters dienen aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij, wanneer zij naar hun land van herkomst terugkeren, als burger een reëel risico zouden lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict en blijven hiertoe in gebreke.

2.3.4.4. Verzoeksters tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoeksters niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeksters tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Waar verzoeksters in meer subsidiaire orde vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoeksters echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleefte aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat

er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeksters.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juni tweeduizend twintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN